

Vážená zarmoucená rodino, vážení smuteční hosté,

„Život je poznání, loučení a vzpomínání“

Sešli jsme se zde, abychom se společně rozloučili s panem Petrem Peškem na jeho poslední cestě. Abychom vyslovili slova díků a úcty nejen od jeho nejbližších, jeho rodiny, ale nás všech ostatních, kterým se hluboce zapsal do našich životů. Zapsal se do povědomí kulturního dění nejen našeho města, ale celého Českého ráje a hlavně své rodné obce Tatobity.

„Život měříme skutky, ne časem“ ...

Dovolte mi, abych proto ve chvílích loučení, Vám všem připomněla života běh Petra Peška. Petr žil svůj život bohatě, plně a vždy se dokázal postavit všem těžkostem a dostát svým povinnostem a vlastnosti nenechat nikoho bez pomoci. Svě blízké i své přátele.

Narodil se 5. července 1944. Jako mnoho dětí narozených v přelomových letech konce války a událostí po ní, pocítil tíhu doby od počátku na svých bedrech. Chod historie ovlivňoval jeho každodenní život a přinášel mnoho nestability a omezení pro jeho chlapecké sny, přání, touhy. Jeho rodina byla těžce zasažena po roce 1948 ztrátou velké části majetku a obchodu, který jeho otec Jaroslav budoval v Tatobitech od píky. Tyto události měly dopad nejen na klima v rodině se dvěma chlapci, ale podepsaly se i na zdraví otce a později i maminky. Zázemí jeho rodiny se v mnoha ohledech stalo překážkou v přístupu ke vzdělání, ke kterému měl díky svému intelektu a zájmu o společenské dění nejen předpoklady, ale po kterém i velmi toužil. Měl sen stát se hercem a studovat na divadelní fakultě, ten se však pro něj stal nedostižným. Milovanému divadlu, kultuře, zájmu o věci veřejné a společenské přes všechny překážky a omezené podmínky, věnoval energii po celý svůj život.

Namísto studia se v roce 1966 oženil. Přelomové události roku 1968 silně zasáhly jeho život a on se netajil svým odmítavým postojem ke vstupu vojsk Varšavské smlouvy. V chaotické společenské situaci jeho manželka Květa přivedla na svět dceru Martinu a zároveň nastoupil jako odborný pracovník do Okresního kulturního střediska v Semilech, kde měl na starosti poezii, loutkové a amatérské divadlo. Práce v kulturní oblasti mu vynahrazovala zklamání z konce Pražského jara a též nemožnosti vydat se po herecké dráze. V té době

objevil divadelní nadšence ve Vysokém nad Jizerou a postupně se s nimi propracoval až k pořádání národních přehlídek ochotnických divadel.

Z „ideových důvodů“ spojených s jeho aktivitami při invazi, musel později z kulturního střediska odejít a opustit tak oficiální kulturu a jediná možnost práce se mu naskytla v přidružené výrobě JZD. Bylo to jedno z nejhorších období jeho života, psychicky i materiálně. Během něj se mu narodila druhá dcera Petra. Monotónní manuální práci vyrovnával intenzivní aktivitou v amatérském divadle. Věnoval se festivalu ochotnických divadel ve Vysokém nad Jizerou, režíroval, inscenoval, hrál v Tatobitech ochotnické divadlo. Vytvořil kolem sebe divadelní společenství nadšených amatérů. Společně nastudovali a uvedli mnoho divadelních her, sami tvořili scény, kulisy, kostýmy ... V tradici vlastního ochotnického divadla pokračoval až do svého důchodu.

Do oblasti formálního kulturního života se směl vrátit až na konci osmdesátých let, kdy se po dlouhých letech nakrátko stal ředitelem Turnovského Kulturního střediska. Po letech v ústraní se konečně mohl věnovat tomu, po čem toužil. Další historická událost – listopad 1989 – a velké společenské změny, které ji provázely, jej však znovu odvedly od kultury i z místa ředitele. Znovu jej zasáhlo období velké existenciální nejistoty a s ním samozřejmě i jeho rodinu. Dobové zvraty jej nečekaně nasměrovaly do šlépějí jeho otce. Stejně jako on se stal obchodníkem a začal budovat s mnoha obtížemi naprosto od píky svůj obchod Peso. Živnost a péče o ni mu přinášela více starostí než radostí, obírala ho o zdraví a energii, tu ale nacházel opět v kulturním dění. Pořádal, moderoval, navštěvoval mnohé divadelní, koncertní, poetické akce, zůstával věrný svým přátelům a známým ze společenské scény, zejména v Turnově a okolí. Léta se též věnoval odkazu a dílu malíře Jana Dědiny, k němuž měla jeho rodina a později i on sám blízko po té, co se Jan Dědina do Tatobit uchýlil na odpočinek. Petr založil občanské sdružení Dědina, kultivoval místo Dědinova původního domu a ateliéru na otevřený obecní park nazvaný Malířova zahrada, ve kterém pořádal spolu s obcí Tatobity celou řadu kulturních a výtvarných aktivit. V rodných Tatobitech se kromě divadla a různých výstav angažoval v mnohém dění spojeném se společenskými událostmi – pořádal a spolupořádal Slavnosti lípy, Sraz rodáků a přátel obce, koncerty k výročí Mistra Jana Husa atd., byl též zastupitelem a radním a spolurozhodoval o vývoji obce.

Neodmyslitelný podíl měl na vysazení dvou odnoží slavné tatobské lípy, která se – jak symbolické – stala Stromem roku 2015 a vzbudila mnoho zájmu v soutěži Evropský strom roku.

Petr před několika málo lety ovdověl, o to více si přál ještě užívat života. Po odchodu své ženy Květy, se kterou by letos oslavil zlatou svatbu, začal více pečovat o své blízké vztahy, uvědomoval si křehkost života a jeho pomíjivost. Pokračoval – navzdory únavě a přibývajícím letům - ve svých aktivitách, pracoval, organizoval, staral se ... byl otcem, dědečkem, ale také znovu partnerem.

Těžká nemoc, která nečekaně přišla během letošního léta a přinesla mnoho utrpení, jej zastihla nepřípraveného. Stejně jako jeho nejbližší a jeho širší rodinu, do které počítal i své spolupracovníky. Ti všichni jej podporovali a pečovali o něj do posledních chvil. Mnoho přátel, sousedů, spolužáků, kolegů vyjadřovalo svou podporu jemu i rodině a posílalo vzkazy plné naděje, víry a lásky. Petr bojoval o svůj život odvážně a statečně. Bohužel marně. Zemřel 14. září 2016.

Svým dcerám Martině a Petře v posledních dnech napsal: „Děkuji vám za tolik citu. Nesměle jsem doufal, že jsem neudělal mnoho chyb. Miluji vás a vždycky budu!!! Táta“ Miloval svou rodinu, byl hrdý na svou vnučku Denisu, kterou podporoval v jejich zájmech, na vnuka Michala, na své dcery...

Vážení přátelé promiňte, budu na závěr opravdu hodně osobní. Kolik to bylo našich společných recitátorských setkání nad texty a poezií. Petře! Děkuji Ti za ně, obohatil jsi i můj život.

Pro Tebe proto budu nyní na rozloučenou citovat verše a na závěr ať zazní píseň, jejíž text jsi napsal z lásky k rodnému kraji a Martin Hybler složil hudbu.

Petře pro Tebe ve chvílích loučení:

Až se srdce moje v popel promění,
po větru jej hodte,
aby zapad v trávu na lukách.
Kdyby z něho rostla kopretina,
ať se převysoko k slunci vzpíná,
jako živé lidské ruce,

které do dlaní chtěly vzít slunce.
A když se nevrátím,
počkejte až do noci,
až soumrak roztančí hvězdný rej
a když pak nepříjdu, samy se vraťte,
mně klidu přejte - neplakejte.
láska zůstane, jež smrti nezná
a lesy budou dále v slunci snít a vody třpytit se ve svitu hvězd
a světla plnou hrst jsem sevřel naposled

A už se loučím,
s písňemi ptáků pod oknem,
s vůněmi květin...
a dávám sbohem milovaným očím....
Život byl téměř vše - zač stálo žít...

Nemůže být zapomenut, kdo kolem sebe tvořil krásu, která zůstává i láska
zůstala – ta smrti nezná...

Petře, čest Tvojí památce.
Děkuji Vám všem jménem rodiny za květinové dary a projevy soustrasti.